No. 964 Zaterdag 21 Juni 1902. 19de Jaargang.

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,20.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN CONCORDIA N°. 129, PIETERMAAI.

E Courant aki ta sali toer dia Sabra.
Su prijs di abonnement ta fl. 2,— pa tres luna pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl. 10,— pa anja.
Un number sol fl. 0,20.

Curaçao, 20 Juni.

VOLKSONDERWIJS.

„Onderwijs en opvoeding zijn op het nauwst met elkander verbonden en worden veelal in éénen adem genoemd. Zij omvatten te zamen al de kundigheden, welke noodig zijn om den mensch volgens zijn aanleg, naar lichaam en geest tot den hoogsten trap van ontwikkeling te doen opklimmen, en wijzen de wegen en middelen aan, waarlangs en waardoor men dit doel bereiken kan. Onderwijs en opvoeding reiken elkander de hand om de denkbeelden van waarheid, vrijheid en liefde, bij den mensch te wekken en aan te kweeken en tevens den schat zijner bekwaamheid en kennis te vermeerderen, opdat hij in staat zij een waardige plaats te bekleeden in de maatschappij." (Winkler Prins)

Onderwijs en opvoeding dienen om den mensch meer en meer te beschaven.

„Men noemt iemand beschaafd, wanneer hij door opvoeding en onderwijs door ontwikkeling zijner vermogens zijne oorspronkelijke ruwheid en onwetendheid verloren en zich tevens verrijkt heeft met al de kundigheden en deugden, die hem verheffen tot een nuttig burger, tot een voorstander van kunst en wetenschap, tot een bevorderaar van al wat goed is en schoon, tot een sieraad der Maatschappij.

Men houde echter in het oog, dat er eene *ware* en eene *valsche* beschaving bestaat. De eerste hebben wij beschreven. De laatste gebruikt de uitwendige vormen der ware bechaving tot bedekking van onkunde, vooroordeel en bedorvenheid, — alzoo tot bedekking der barbaarschheid. Men heeft zulk eene beschaving wel eens te recht *het vernis der beschaving* genoemd:" (*Idem.*)

Opvoeding, onderwijs, beschaving behooren dus samen te gaan, moeten samenwerken om den geheelen mensch en met hem de maatschappij te volmaken. Men mag geen scheiding te weeg brengen tusschen opvoeding, vorming van karakter, en onderwijs, ontwikkeling van verstand, indien men wil, dat het onderricht den mensch beschave, d. w. z. de *ware* beschaving brenge, en niet slechts „de *uitwendige vormen* tot bedekking van onkunde, vooroordeel en bedorvenheid.

Onze maatschappij is een *christelijke;* de opvoeding, het onderwijs moeten derhalve *christelijk* wezen, opdat werkelijk de *christelijke beschaving* bevorderd worde en de maatschappij meer ontwikkeld en volmaakt in christelijken zin.

Uit den aard der zaak zal een godsdienstig onderwijs veel zekerder en gemakkelijker die ware christelijke beschaving kunnen brengen, dan een neutraal onderricht.

De christelijke godsdienst heeft zijn krachtigen invloed laten gevoelen bij de beschaving der volkeren, bij de veredeling der ruwe barbaarsche zeden, bij de verheffing van geheel het maatschappelijk leven. Zeker, bij *het volk* werd er meer gewerkt tot vorming van karakter, verbetering der zeden, dan op wetenschappelijke ontwikkeling.

De wetenschap immers siert slechts hen, die de hoogere trappen der beschaving bereikt hebben... Maar iemand die niet wetenschappelijk is, kan daarom nog niet *dom* genoemd worden. Zooals wij reeds vroeger aantoonden, kan men zeer goed *wijs en verstandig* zijn zonder *geleerd, wetenschappelijk onderlegd* te wezen. De ware beschaving, de ware ontwikkeling van het volk bestaat hierin, dat het meer en meer gevoel krijge voor waarheid en moraliteit, opdat het werkelijke voele, begrijpe wat edel, goed, waar en schoon is. Het volk moet een recht gebruik van zijn rede leeren maken, moet leeren steeds verstandig en lofwaardig te willen, onoprechte middelen verafschuwen, en de ongeoorloofde bedoelingen beschouwen als den mensch onwaardig.

Wie zou nu durven beweren, dat het godsdienstig onderricht niet in hooge mate het verstand ontwikkelt, het hart vormt, de verkeerde driften beteugelt, den grondslag legt voor de ware beschaving? Iemand, die slechts een flauw begrip heeft van verstandelijke ontwikkeling, zal gedwongen worden toe te geven, dat de kennis der godsdienstige waarheden op zich zelve reeds den grootsten schat van het verstand uitmaakt.

Men heeft met alle recht gezegd, dat de *catechismus, de wijsbegeerte des volks* is. Théodore Jouffroy, een der vertegenwoordigers der ongeloovige wijsbegeerte, heeft zich niet kunnen weerhouden dit openlijk te erkennen. Ziehier wat hij, sprekende over het kort begrip der Katholieke leer tot zijn talrijk gehoor in de Sorbonne zeide: „Er bestaat een boekje, dat men door de kinderen laat leeren, en waarover men hen in de kerk ondervraagt; leest dat boekje, hetwelk de catechismus is, en gij zult er eene oplossing vinden van alle vragen, die ik gesteld heb, van alle zonder uitzondering. Vraagt aan den christen, van waar het menschelijk geslacht komt, hij weet het; waarheen het gaat, hij weet het; hoe het gaat, hij weet het. Vraagt eens aan dien armen knaap, waarom hij hier op aarde is, wat er na zijnen dood van hem worden zal; hij zal u een verheven antwoord geven, hetwelk hij nog niet begrijpt, maar dat daarom niet minder bewonderenswaardig is. Vraagt hem op welke wijze en tot welk doel de wereld geschapen is; waarom God er planten en dieren heeft doen zijn; hoe de aarde bevolkt is, of wel door één enkel gezin, of wel door meerdere; waarom de menschen verschillende talen spreken; waarom zij lijden; waarom tegen elkander vechten, en hoe alles op aarde zal eindigen; hij weet dat alles. Den oorsprong der wereld, den oorsprong van het menschelijk geslacht, het vraagstuk der rassen, het doel van den mensch in dit leven en in het volgende, de betrekkingen van den mensch met God, de plichten van den mensch jegens zijn gelijken, de rechten van den mensch op de schepping, dat alles weet hij, en wanneer hij groot zal zijn, zal hij evenmin in twijfel verkeeren over het natuurrecht, over het staatsrecht, over het volkenrecht, want dat alles volgt uit het Christendom, en vloeit er op klare wijze en als van zelf uit voort. Ziedaar wat ik een grooten godsdienst noem; ik herken hem daaraan dat hij op geen enkele der vragen, welke voor het menschdom van het grootste belang zijn, het antwoord schuldig blijft."

Het is op de eerste plaats het onderricht in de godsdienst- en zedenleer, dat den grondslag uitmaakt van alle ware beschaving van het volk, of beter gezegd van de maatschappij zelve. Indien deze niet rust op eenige grondwaarheden, welke door de groote meerderheid harer leden aangenomen en in beoefening gebracht worden, dan wordt niet alleen hare welvaart, maar zelfs haar bestaan bedreigd. Dit

Feuilleton.

BARMHARTIGHEID EN GENADE.

I.

De stad Manchester in Engeland is met hare 600.000 inwoners op een na de grootste stad van het Britsche koninkrijk.

Zij telt schatrijke lieden onder burgers, maar nog veel meer werkvolk, mannen, zoowel als vrouwen, die van hunne dagelijksche verdiensten moeten leven. Natuurlijk komt er voor hen menige kwade dag, vooral, als ziekte en dood in een huis binnentreden, of wanneer de ondeugd van dronkenschap, van verkwisting, van luiheid en ongeregeldheid zich in een gezin doet gelden. Dit is echter geregeld daar het geval, waar het christendom, het levendig geloof uit eene woning verdrongen wordt, om plaats te maken voor het moderne ongeloof. Dan wordt de ellende eerst des te grooter, en met haar de gevaren voor de opgroeiende jeugd.

Dat had de katholieke bisschop van Manchester reeds lang met de katholieke geestelijkheid der stad, welker inwoners overigens verreweg voor het grootste gedeelte tot de Anglikaansche (d. i. Engelsch-protestantsche) kerk behooren, ingezien, en zijn overlegden, hoe men de arbeidende klasse, vooral in genoemd opzicht, hulp verschaffen en in dien toestand verbetering aanbrengen kon.

En toen werd als het beste en voor de hand liggende redmiddel beschouwd, om „zusters van liefde," katholieke ordesvrouwen, die zich uitsluitend aan den dienst van God toewijden door barmhartigheid uit te oefenen, naar Manchester te doen komen, waar zij, zooveel mogelijk middenin de voorsteden, onder de arme en behoeftige bevolkinh een klein gesticht zouden krijgen, om daar hare zegenrijke werkzaamheden vrij te kunnen ontwikkelen. Haar praktische blik en hare grenzenlooze liefde voor en toewijding aan de armen zouden wel het overige vinden, meende men, als zij er eerst maar waren; zij zouden voor klein en groot, voor gezonden en zieken, voor levenden en stervenden zorgen, en de middelen daartoe zelve het beste vinden.

Zoo werden dan de zusters van liefde uit Londen naar Manchester beroepen. Zij betrokken haar bescheiden kwartier, gelegen te midden van de arbeiderswoningen,, en weldra bespeurde men den warmen adem der christelijke liefde, welke uit deze stille woning uitging, naar de talrijke kamertjes en vertrekjes der armen, lijdenden en bedroefden. Hij werkte hier wonderen van verlichting en hulp, en bracht den misschien lang gemisten vrede werder terug.

Men zou meenen, dat elk fatsoenlijk mensch zich over deze uitwerking mocht verheugen. Wie de verheven, geheimzinnige uitnoodiging des Heeren, om Hem geheel na te volgen en Hem in de armen en zwakken te dienen, ook zelf niet begrijpt en er zich niet toe geroepen acht, kan toch wel zooveel verstand bezitten, dat hij deze engelen van barmhartigheid bewondert, die, alsof zij geen menschelijk lichaam meer hebben, geen menschelijke behoeften meer kennen, dag en nacht, zonder ooit moede te worden, zonder ongeduld, zonder morren, slechts de ellendigen, armen en verlatenen dienen.

En nochtans zijn er lieden genoeg, die deze vrome maagden van barmhartigheid met afkeer, spot en hoon, ja, met haat en allerlei booze woorden, verdachtmaking en belastering vervolgen, en wel alleen daarom, wijl zij.....katholiek zijn, en een ordeskleed dragen. Dat is het sombere, verblinden, door haat en nijd opgezwollen confessioneele tegen de katholieke Kerk, de geest, waardoor zekeren „hervormers", zooals bijv. de Schotsche boeman, de predikant John Knox e. a. gedreven werden. Hij haat en vervolgt juist het beste en edelste aan de Kerk: de tegenwoordigheid van den Zaligmaker in het heilig sacrament, de maagdelijke Moeder van den Heiland, de heilige biecht, de kloosterlingen, de vrome, christelijke geloovigen, de ijverige priesters en bisschoppen, en vooral het opperhoofd der Kerk en de overoude, kostbare overleveringen, hetzij in de leer, hetzij in de heilige relikwieën; maar die katholieken en dat soort van „katholicisme", waaruit de kern en de geest der Kerk verdwenen is en die vervallen zijn tot den staat van lauwheid: dezen tast het fanatisme niet aan.

Het was tusschen de jaren 1860—70, toen er een gezelschap van heeren in een kamer van de „muziekclub" bijeen zat, waaronder ook een heer van jeugdig uiterlijk met geestig en toch uiterst goedhartig blikkend oog. Juist nam hij van een bediende, die hem dagbladen aanbood, een courant aan, toen zijn buurman zeide: „Lees als 't u blieft eens, wat er over de nieuwste kuiperijen der papisten in onze stad gemeld wordt."

Ietwat verbaasd keek de jonge heer, dien wij Dr. Halfe noemen, op en antwoordde: „Daar heb ik inderdaad nog niets van gehoord. Waarvan beschuldigt men dan de katholieken?"

„Dat zij onbeschaamd propaganda maken; dat zij hoe langer zoo brutaler optreden, dat zij ons eerstdaags onze kerken zullen ontrooven.

is vooral waar in de onzekere tijden, waarin wij leven. Ziehier wat zelfs Victor Hugo, den 15den Januari 1850, in de volksvergadering te Parijs zeide: „Het godsdienstig onderwijs is, naar mijne meening, tegenwoordig noodzakelijker dan ooit. Hoe meer de mensch vorderingen maakt op den weg van vooruitgang, des te meer moet hij gelooven. Er is een ongeluk in onzen tijd; zelfs zoude ik zeggen, dat er slechts één ongeluk is. Het is een zeker streven om alles tot dit leven te bepalen. Door den mensch het aardsche, het stoffelijke leven tot einde en doel te geven, vergroot men door de ontkenning, die daarin ligt opgesloten, alle jammeren; men verzwaart de ellende van den ongelukkige door den ondragelijken last van het niet, dat hem wacht; en van hetgeen slechts lijden, d. i. eene wet van God is, maakt men de wanhoop, d. i. de wet der hel. Vandaar de hevige beroeringen der maatschappij. Gewis, ik behoor tot degenen, die in dit leven het stoffelijk lot van hen, die lijden, willen verbeteren. maar ik vergeet niet, dat de eerste der verbeteringen is hun hoop te geven. Hoe worden onze eindige rampen verzacht, wanneer zich eene oneindige hoop daarmede vereenigt. De plicht van ons allen, wetgevers, bisschoppen, priesters en schrijvers is...... de oogen van allen naar den hemel te richten, alle zielen te leiden en alle verwachtingen te keeren naar een toekomstig leven, waar recht zal worden gedaan, en belooning en straf zullen worden gegeven. Laten wij het luide doen klinken: niemand zal onrechtvaardig en nutteloos geleden hebben. Vergeten wij het niet, en laten wij het aan allen leeren; er zoude geene grootheid in gelegen zijn te leven, het zoude zelfs de moeite niet waard zijn, indien wij geheel moesten sterven. Wat den arbeid verlicht, wat het werk heiligt, wat den mensch sterk, goed, wijs, geduldig, welwillend, rechtvaardig, nederig en te gelijk groot maakt, wat hem het verstand en de vrijheid waardig doet zijn, dat is het voortdurend vooruitzicht van eene betere wereld, welke, door de duisternissen van dit leven heen ons tegenstraalt."

Er zijn evenwel menschen, die anders denken; zich zelve misleidend, meenen zij, dat er voor de volkeren slechts heil te vinden is in het onderwijs der wetenschappen en letteren. Welnu, zoo zij te goeder trouw zijn, moeten zij erkennen, dat het godsdienstig onderwijs ook op dat gebied de grootste dankbaarheid van de vrienden des volks verdiend heeft.

Eene zeldzame verschijning.

Zoo mag wel genoemd worden het optreden eener dame, welke met eere de doctorsgraad in philosofie en philologie verkregen heeft. Nog zeldzamer wordt die verschijning als het blijkt, dat de geëerde draagster dier titels niet hare bescheidenheid en nederigheid er bij ingeboet heeft.

Het is wel de moeite waard onze lezers met zoo iemand bekend te maken, in de persoon van Mejuffrouw dr. Renz. Zij werd in Beieren in 't dorpje Altenstadt uit eenvoudige landlieden geboren in het jaar 1863. Het leergierige jonge meisje verwierf zich, deels door eigen studie, deels door privaat onderricht in Munchen, de noodige kennis voor het eindexamen aan het humanistisch Gymnasium. Daarbij vond zij nog tijd zich te bekwamen in muziek, schilderen en fijne handwerken en legde bovendien glansrijk examen af als onderwijzeres in de moderne talen. Na acht semestres aan de Universiteit van Bonn doorstond Mejuffrouw Renz aldaar "cum laude" haar Staatsexamen. Daarna wijdde zij nog eens zes semestres in New-York aan de oud-klassieke en sociale wetenschappen. Van toen af was zij eenigen tijd als docent in philosophie en philologie werkzaam aan verschillende hoogere damesscholen der Vereenigde Staten. Haar weinigen vrijen tijd vulde de onvermoeide nog met het verzamelen van ethnographisch materiaal. waar zij de grondslag mede vormde van haar sedert het jaar 1901 verschijnend populair wetenschappelijk tijdschrift "Völkerschau". Dit tijdschrift staande onder protectoraat van princes Therese van Beieren levert in boeiende taal ook geïllustreerde beschrijvingen van het leven en de gewoonte der wilde volken. De hooge beschermvrouw zoowel als verschillende wetenschappelijke autoriteiten leveren bijdragen voor dit door Mej. Renz uitgegeven eigenaardig tijdschrift.

Sedert drie jaren uit Amerika teruggekeerd, hield de dame talrijke voordrachten over ethnographische stoffen. Verscheidene daarvan verschenen in druk onder den titel „Schwäbische Philosophen", terwijl daarna hare brochure "Liebe bei den Naturvölkern" gepubliceerd werd. De denkwijze dezer zoo ontwikkelde dame begrijpen wij het best uit de woorden, waarmede zij hare „Völkerschau" bij het publiek inleidde.

„Als kind van eenvoudige landlieden ben ik mijnen ouders in het „huishouden behulpzaam geweest, zelf „nog half kind heb ik anderen onder„wezen, als student heb ik honger en „koude geleden, maar ik heb ook in „eervolle conferenties met mijne ver„eerde professoren op hun eigen ka„theders over wereldproblemen gedis„puteerd en mij mogen verheugen in „een storm van bijval mijner hoogge„schatte collega's. De strijd om het „bestaan voerde mij dan hier-, dan „daarheen; ik verkeerde met millio„nairs zoowel als met bedelaars, onder„hield mij met chineesche wasschers, „scherste met indianenkinderen, gaf „onderricht aan instituten zoowel van „vrijmetselaars als van geestelijke „Zusters. Overal vond ik goed naast „kwaad, overal den mensch. Dat heeft „mij geleerd, te achten met de geheele „menschheid en daarom is een alzijdi„ge verdraagzaamheid mijn grond„beginsel. Men lette echter wel op: „ik versta hieronder volstrekt „niet, de waarheid prijs geven. Hoe „verder onze kennis voortschrijdt, „hoe dieper zij doordringt, zoo veel te „vaster wortelt zich deze eene hoofd„waarheid: Een wezen hooger dan „de mensch en de natuur bestuurt en „geleidt beiden."

Het lust ons na deze schets de vraag te stellen: Iemand die niet den tijd heeft, of de middelen of misschien niet den wil de gronden voor deze hoofdwaarheid van het Godsbestaan te bestudeeren en dus op het gezag van anderen afgaat, zou die niet verstandiger doen, zich aan te sluiten bij het getuigenis van eene zoo grondig ontwikkelde persoon dan bij de ondankbare en hemeltergende Godsontkenning van zoovele ongelukkigen ook in onze maatschappij, die hoe ontwikkeld wellicht ook op ander gebied, zeker op dat der abstracte wetenschappen niet in de schaduw kunnen treden van geleerden als wij hier schetsten?

Het bijzonder onderwijs op Curaçao met ondergang bedreigd.

Onder dezen titel leidt „De Tijd" ons eerste stuk in over de nieuwe subsidie voor het onderwijs, en laat dan volgen:

„Zooals men weet — of mogelijk ook niet weet — wordt het onderwijs aan de arme bevolking van Curaçao en omgelegen eilanden bijna uitsluitend in bijzondere katholieke scholen gegeven, die van de koloniale Regeering zekere subsidie genieten, welke echter reeds lang totaal onvoldoende is gebleken voor de toenemende behoeften. Men mocht dus verwachten, dat toen, kort na het optreden van een nieuwen gouverneur, die als oudnoordbrabansch schoolopziener met de verdiensten van het bijzonder katholiek onderwijs bekend kon geacht worden, een nieuwe regeling in uitzicht werd gesteld, daardoor het bijzonder onderwijs op afdoende wijze zou worden te hulp gekomen. Het blijkt thans dat het tegendeel het geval is. Aan het toekennen van subsidie in het gevolg worden in de nieuwe verordening eischen gesteld zóó overdreven, dat de bijzondere scholen op Curaçao daaraan onmogelijk kunnen voldoen. Wordt aan deze eischen vastgehouden, dan zou een sluiting der bijzondere scholen op Curaçao te vreezen staan, zeer zeker tot groote moreele en financieele schade der kolonie, tot groote financieele schade ook van het moederland."

Nieuwsberichten.

Curaçao.

Nieuwe benoeming.

Volgens een hier ontvangen telegram is de Heer Mr. C. Gorsira benoemd tot Griffier bij het Hof van Justitie.

Wij begrijpen, dat die benoeming voor het corps ambtenaren een nieuwe teleurstelling was. Niet, dat wij Mr. Gorsira zijn succès misgunnen, volstrekt niet. Maar het schijnt ons wel wat hard, dat een degelijk, bekwaam ambtenaar, als de Heer Zeppenfeldt, die acht maanden lang de betrekking van griffier, op uitstekende wijze, heeft waargenomen, en door den Procureur-Generaal en het Hof van Justitie daarvoor in alle opzichten geschikt werd geoordeeld, gepasseerd *moest* worden door een *Meester in de rechten*, die, nauwelijks gepromoveerd, nog geen gelegenheid had hier eenig bewijs van geschiktheid te geven.

Zulke feiten zijn voor de ambtenaren ontmoedigend. Wat zal hen blijven aansporen om stipt hun plicht te vervullen, om te zorgen, dat zij zich meer en meer ontwikkelen en flink op de hoogte komen van hun ambt, zoo bij voorkomende vacatures, onder een of ander voorwendsel, de beter betaalde betrekkingen aan

---

Het nieuwst is, dat er katholieke nonnen in ons eerwaardig Manchester zijn bekomen, natuurlijk heel in stilte, maar zij zullen binnen kort zoo talrijk zijn als het zand aan den oever der zee, en weldra zal er geen ziekbed, ja geen huis zelfs meer zijn, waar niet de katholieke nonnen binnendringen, om erfenissen in te palmen en zielen te vangen."

„Sir, u gelieft te schertsen," antwoordde de heer Halle, die middelerwijl een courant opengevouwen en een kolom vluchtig doorlezen had. „Hier staat eene verklaring van den bisschop, betreffende de zusters, en daarin zegt hij, dat zij, slechts weinige in aantal, enkel geroepen zijn voor de armen, zieken en verlatenen onder de arbeidende bevolking."

„Zoo zegt weliswaar de katholieke bisschop" luidde het antwoord, „maar wij weten wel beter. En er zal voor gezorgd worden, dat niemand deze verklaring gelooft. Wij duldən niet, dat de nonnen zich in Manchester nestelen."

„Dat zult gij nochtans moeilijk kunnen verhinderen, sir," antwoordde Halle, „want zij hebben het wettelijk recht voor zich."

„Men zou haast veronderstellen, dat ook u tot de katholieke sekte behoort," sprak de vijand der nonnen tot Halle en stond op.

Halle lachte. „Ik ben een goed evangelisch Duitsch christen," hernam hij, „geboren en opgevoed in Wupperthal, dat toch zeker wel streng orthodox is, ginds in Duitschland. Maar ik zie niet in, hoe men op bloote verdenking en vooringenomenheid steunende, de katholieke armen- en ziekenzusters vijandig gezind kan zijn."

„Nu, u zult het zien, master Halle," hernam de andere, „de nonnen blijven niet lang hier."

Daarmede was het gesprek afgeloopen.

Dit geschiedde op den voorlaatsten dag van het jaar. Mijnheer Halle verliet de club en wilde juist een cab aanroepen, toen hij een kleinen oploop bij de koetsiers zag. Hij naderde het groepje, dat in den schemeravond om een paard heen stond, hetwelk op den grond in zijn laatste stuiptrekkingen lag en toen stierf. Zijn meester, die het armzalige eenpaards-voertuig had bereden, waarvoor het beest geloopen had, stond er bij en staarde strak en sprakeloos naar het doode dier.

„'t Is gedaan!" mompelde hij, schier wanhopig, bij zich zelven.

Mijnheer Halle trad naderbij. Een der mannen vertelden hem in 't kort, wat er gebeurd was en voegde er bij: „Het verlies is wel niet groot, want de oude knol deugde sedert lang niet meer; men heeft hem aan den armen Pat gegeven. omdat hij anders niets had......nu zit hij natuurlijk op zwart zaad."

„Is hij arm?" vroeg Halle.

„Sir, ons soort van menschen is nooit rijk," sprak de koetsier met overtuiging,

„Had Pat ook te veel gedronken en is hij dus zelf de oorzaak van zijn ongeluk?"

„Sir, een koetsier drinkt nimmer te veel, en als hij wat drinkt, dan is het uit lichamelijke behoefte. Overigens heeft Pat niet eens gedronken, waar iedereen dronk. Hij heeft aan pater Mathias stellig beloofd geen sterken drank te gebruiken, en is daarbij een streng papist. Neen, sir, Pat heeft zijn ongeluk niet verdiend. Wat er nu van hem terecht moet komen, mag de hemel weten, 't is jammer voor zijn brave vrouw."

Mijnheer Halle liet zich aan den ongelukkig-geworden man voorstellen, gaf hem een paar schillings en schreef zijn adres op. Hij moest den moed maar niet verliezen en zijne vrouw troosten, vermaande Halle hem; deze hoopte Pat te kunnen helpen.

Alsnu stapte hij in een rijtuig en reed weg.

Het was 's avonds ongeveer tien uur, toen hij thuis kwam. Daar ging hij nog eens recht op zijn gemak bij zijne vrouw zitten, eene dame van bloeiende schoonheid.

„Ik zou van avond nog wel eens gemoedelijk met je willen praten," begon hij, „heb je er lust toe?" En nu vertelde hij van den armen Pat, die zijn knol door den dood verloren had.

„En nu?" voeg zijne echtgenoote, hem een warmen blik toewerpend.

„En nu......wil ik je eens wat zeggen," vervolgde hij. „Kijk, ik meen, dat het mijn plicht is, er ernstig over na te denken, hoeveel geluk ik in mijn leven reeds genoten heb." En hij begon op te tellen: „Ten eerste heb ik het talent en de roeping voor de muziek ontvangen. Op de tweede plaats lieten mijne ouders mij daarin opleiden......hoe vele andere, veel grootere talenten hebben arme of onverstandige ouders gehad! Ten derde mocht ik op achttienjarigen leeftijd naar Parijs gaan en had daar toegang tot de grootste meesters: Chopin, Berloiz, Wagner en anderen. Ten vierde werd ik destijds uitgekozen, om in Parijs voor de koningin van Engeland en den prins-gemaal te spelen, en dat was eerst het begin tot mijn eigenlijk geluk. Ten vijfde kwam ik in Engeland, werd piano-onderwijzer van prinses Beatrice, vervolgens ten zesde in Manchester, waar ik nu zoo goed als thuis ben, en waar ik alles heb bereikt, wat ik wilde, en ook — ik gevoel het - bereiken zal, wat ik nog van plan ben. Op de zevende plaats eindelijk heb ik jou tot vrouw gekregen, en wij passen bij elkaar als geen tweede paar op de wereld...."

„Nu heb ik al genoeg waarheid gehoord en zullen gauw de verdichtselen een beurt krijgen," lachte mevrouw Halle, „maar waarom som je dat alles op?"

„Dat zal ik je zeggen. Zie, ik ben geloovig en goed opgevoed, en als een trouw protestant geloof ik aan God, aan den drieëenigen God, en ik geloof, dat mij door Hem al die zegen ten deel gevallen is. Niet aan mij zelven, niet aan een onbepaald geluk, maar aan den goeden God, aan Zijne barmhartigheid en liefde hebben wij dat te danken. Nu zou

personen worden gegeven, die buiten het corps staan, en zij maar, op hun sober traktementje, in ondergeschikte bediening, moeten blijven voortsukkelen? Het antwoord ligt voor de hand. Op deze wijze moet de energie gedood worden, moet er onder hen een wrevel ontstaan, een gevoel van geleden onrecht, waardoor de goede gang van zaken, welke eene *opgewekte samenwerking* eischt, niet zal worden bevorderd.

Wanneer men nagaat, dat er op de gouvernementskantoren jongelui zijn, die meer dan vijf jaren lang, zonder eenige bezoldiging, als extra klerk dienen, zal men moeten toegeven, dat er bij ontstaan van vacuture, wel voor eenige promotie mocht gezorgd worden.

De hoop op een spoedige promotie der meest bekwamen zal, dunkt ons, nog meer invloed hebben op flink en degelijk werk, dan een geldelijke tegemoetkoming, door den Gouverneur dit jaar bij de begrooting voorgesteld. Zuinigheid kan aldus samengaan met billijkheid.

Havennieuws.

H. M. *Koningin Regentes* Zondag uit La Guaira teruggekeerd is Maandag naar La Vela de Coro gestoomd en H. M. *Suriname* volgde haar Dinsdag daarheen om aan de Nederlandsche onderdanen hulp te verleenen en bescherming gedurende de gevechten der revolutionnairen in die streken.

Gisterochtend is de *Surinamer* weer binnengeloopen.

Verblijdend bericht.

In de laatste weken vernam men niets bijzonders omtrent de ziekte van H. M., onze geliefde Koningin. Steeds heette het dat H. M. zachtjes aan vooruitging. Nu echter lazen wij in de hollandsche couranten dat onze beminde Vorstin reeds twee maal daags gedurende drie kwart uur het bed verwisselde voor een rustbank, dat de voedselopname zeer voldoende was en de lust tot het verrichten van meer geestesarbeid vermeerderde in verhouding tot de toename der krachten. Maar er is nog meer en beter nieuws. Uit Diez a/d Lahn wordt aan de *Frft. Zeit.* gemeld, dat Koningin Wilhelmina en de Koningin-Moeder *tegen einde Juni* op het kasteel Schaumburg verwacht worden, om daar verder den zomer door te brengen. Zoo las men in de laatste hollandsche couranten; maar nu deelt *Diario del Comercio* een telegram uit Parijs mede, gedateerd *11 Juni*, waarin gemeld wordt, dat de Vorstinnen reeds op het kasteel zijn aangekomen en er 4 weken zullen vertoeven. Wij mogen ons derhalve verheugen over het spoedig herstel van onze Koningin. Moge H. M. weldra algeheel haar krachten hernomen hebben.

Een vraag.

Meerdere malen is er reeds door onze collega's opgewezen, dat er veel te weinig pasmunt in omloop is en hierdoor dikwijls moeilijkheden ontstaan bij het inwisselen van groot geld. Men moet soms een uur loopen om één dubloen klein te krijgen. Wat wij echter bijzonder vreemd vinden is, dat het gouvernement den ambtenaren uitbetaalt met vreemd goud geld, volgens curaçaosche courant natuurlijk, maar dat hetzelfde gouvernement weigert dit geld aan te nemen op zijn kantoren. Waarom bijv. wordt op het postkantoor slechts *hollandsch geld* aangenomen en geen dubloenen waarmede het gouvernement zelf toch uitbetaalt?

Douane.

Evenals onze Collega *El Imparcial* zouden ook wij het betreuren, wanneer de vreemdelingen nu werkelijk werden *lastig gevallen en bemoeilijkt* door de douanen. Al te streng en te kleingeestig opgeëischt, worden deze lichte belastingen zwaar en ondragelijk en aldus zou een billijke wet hatelijk worden. De ambtenaren moeten het den reizigers gemakkelijk maken, opdat de geringe invoerrechten, van hen gevorderd, zonder wrevel worden gestort. Dan zal ook geenszins deze wet den vreemdeling afschrikken en terughouden onze haven te bezoeken. Wij moeten hier echter bijvoegen, dat wij persoonlijk nog geen klachten over de ambtenaren vernamen, al komt het ons waarschijnlijk voor dat bij de nieuwe toepassing der wet in het begin wellicht meer ijver wordt getoond dan dienstig is. Onze Collega *El Imparcial* veroorlove ons echter een bemerking. Wanneer er zooveel aandacht wordt gevestigd op onze *Douane*, en het wordt voorgesteld, alsof de vreemdelingen hierdoor ten zeerste bij hun bezoek aan onze haven worden bemoeilijkt, dan zal het *verspreiden* van zulk een bericht aan de Kust niet meer schrik brengen dan het lezen van een opschrift DOUANE.

Gerucht.

Woensdag 11 Juni ll. ging ook hier in de stad het praatje als zoude La Guaira gebombardeerd zijn. Dit gerucht schijnt snel verspreid, althans er werd uit New-York namens de hoofdbladen dienzelfden dag een telegram verzonden aan ons adres van den volgenden inhoud:

„*Amigoe di Curaçao, Willemstad.*

Send at our expense by cable 500 words bombardment of Laguaira."

Jammer, dat de kabel weer eens gebroken was en wij dit telegram eerst Zondagavond half negen ontvingen.

Diario de Curaçao.

Wederom een nieuwe courant op Curaçao. Moge ook deze medewerken tot bevordering van het algemeen welzijn en bloei van ons dierbaar eiland. Wij wenschen onzen jongsten broeder een lang en krachtig leven toe.

Een kunststuk.

Deze week genoten wij het voorrecht de photographieën te zien van het heerlijk schilderij van MESDAG en het kostbaar en kunstvol bewerkte album, den ex-gouverneur Mr. BARGE als herinnering aangeboden. Voor de deelnemers aan het huldeblijk zullen de photo's de volgende week ter bezichtiging liggen in de zaal van den Kolonialen Raad.

Zeer zeker zullen allen het schilderij „Zomeravond aan het strand te Scheveningen" prachtig vinden, ofschoon een photo maar een zwak idée kan geven van een origineel in kleuren.

Een weldoende, zacht kalmeerende avondrust hangt over het eenvoudige, schaars gestoffeerde, maar zoo liefelijk strandtooneel, over de rustig spiegelgladde zee op den achtergrond, zweeft door de onbewogen lucht, waarin de zon zoo juist achter een wolkenbank is ter ruste gegaan.

Moge de gelukkige en bevoorrechte bezitter van het kunststuk na nog vele jaren van vroolijken middag-zonneschijn op den avond van zijn welbesteed leven zulk een kalme rust overvloedig genieten. Deze onze welgemeende wensch vormde zich als van zelf bij het zien van het voor hem zoo eigenaardige meesterstuk.

En de photo's van het in- en uitwendige des kostbaren albums? Ons dunkt, men moet geen vreemdeling zijn op kunstgebied, tamelijk wel vertrouwd zijn met stijl, symboliek en ornamentiek, om de waarde er van juist te schatten. De bekwame gerenommeerde ontwerper LEBAU wist, dat zijn werk bestemd was voor een kunstkenner, immers Mr. BARGE is dat, en voor iemand, die vele jaren in West-Indië heeft doorgebracht. Van daar, dat hij de voorkeur gaf aan den indischen stijl en zijn motieven koos uit vruchten, planten, insecten, die in West-Indië inheemsch zijn. De ontwerper heeft derhalve een meesterstuk geleverd en zulk een, dat volkomen geëigend is voor het doel, waar het toe bestemd was. Voor Mr. BARGE is het zeer zeker een hooggewaardeerde schat en de deelnemers aan het huldeblijk mogen zich gelukkig gevoelen, dat de commissie zich zoo uitnemend van haar taak heeft weten te kwijten. Zij zullen werkelijk genieten bij het beschouwen der photo's, vooral wanneer zij de opheldérende bijschriften, van een vriendenhand, aandachtig lezen.

Medewerking verzocht.

De „Curaçaosche Maatschappij" zal een proefneming doen met verzenden van mango's naar New-York. Dit zal plaats hebben op Zondag 29 Juni a. s. met het stoomschip „*Philaladelphia*." Het zal aan het bestuur hoogst aangenaam wezen, zoo de leden der Maatschappij zich tot deelneming bij deze proef willen aanmelden.

De kosten der verzending neemt de Maatschappij op zich, doch op voorwaarde, dat de verpakking geschiede volgens aanwijzing der maatschappij. De Voorzitter en de Secretaris zijn bereid verdere inlichtingen te geven.

Posterij.

Lijst van onafgehaalde en onbestelbaar bevonden brieven:

St. Clair Carrington [S.S. „Bernard Hall"], Sol. J. Dewall, Gruttenberg, J. M. Gragirena, Roberto de Jesus Gandica, Rubén Levi, Anton Pater, Cayetano Peñaranda, Morris E. Penso, I. H. J. Senior, Tomas Folosa, W. Zuk.

Buitenland.

Engeland. — *Koning Edward's kroning.* — 't Programma der eigenlijke kroningsplechtigheden in Westminstersche Abdij is openbaar gemaakt.

Het bevat allerlei zeer eigenaardige bijzonderheden waaraan wij het volgende ontleenen:

De Anglicaansche aartsbisschoppen en bisschoppen in ambtgewaad zullen buiten de westelijke deur wachten totdat bericht komt van 's Konings nadering en alsdan het gebouw binnengaan. De Koning en de Koningin worden met toepasselijk gezang ontvangen en gaan, evenals de aartsbisschop, voorafgegaan van den „koning" der Kousebandorde, met den lordkanselier enz. naar een groot platform, „het theater" genaamd, tusschen 't koor en 't sanctuarium opgericht. De Koning staat in 't midden en keert zich naar de vier windstreken, terwijl de aartsbisschop tot de aanwezigen spreekt:

„Heeren, ik stel u hier voor Koning Edward, den wettigen Koning van dit rijk. En daarom, zijt gij allen, hier gekomen om hem hulde te brengen, bereid om zulks te doen?"

Na de predikatie gaat de aartsbisschop voor den Koning staan en vraagt:

„Sire, is Uwe Majesteit willens den eed af te leggen?" En de Koning antwoordt: „Ik ben des willens."

Daarop legt hij de vereischte verklaringen af, kust den Bijbel (een nieuw en daartoe opzettelijk gebonden exemplaar) en onderteekent den eed. Voorts knielt hij met zijne gemalin en de Kousebandkoning roept vier ridders der orde op, die van den opperkamerheer een prachtig zijden kleed ontvangen om boven het vorstelijk paar op te houden. De Deken giet olie in een daartoe bestemden lepel en de aartsbisschop zalft den Koning:

op de kruin van het hoofd, zeggende: „Uw hoofd zij gezalfd met heilige olie gelijk Koningen, priesters en profeten werden gezalfd";

op de borst, zeggende: „Uwe borst zij gezalfd met heilige olie";

op de palmen der beide handen, zeggende: „Uwe handen zijn gezalfd met heilige olie. En gelijk Salomon door Zadok, den priester en Nathan den profeet, tot Koning gezalfd werd zoo wees gij gezalfd, gezegend en gewijd tot Koning over dit volk, hetwelk de Heere uw God u gegeven heeft, om dat te regeeren en te besturen. In den naam des Vaders" enz.

Na opgestaan te zijn, knielt de Koning voorts opnieuw om door den

ik mijne dankbaarheid gaarne willen uitdrukken, niet in goedkoope woorden, maar door een daad. Ik heb er nu en dan al eens over gedacht, hoe ik zulks het beste zou kunnen doen, en van avond is het mij duidelijk geworden. Ik wil......"

„Je wilt voor den armen koetsier een nieuw paard koopen, niet waar!" onderbrak hem zijne vrouw, terwijl zij haren arm op zijn schouders legde. „Ja, beste man, doe dat, en wees niet zuinig; ik stel je mijn mooisten armband ter beschikking; wij kunnen God niet genoeg danken."

Hij greep hare hand en antwoordde, opgetogen: „Ik wist wel, dat jij het met mij eens zoudt wezen, dierbare vrouw! Ja, dat zou ik gaarne doen, en wel morgen reeds wou ik het paard koopen, opdat de arme Pat het met Niewjaar hebbe. Dan kon hij er dadelijk veel geld mee verdienen. En bovendien," ging hij voort, „heb ik mij voorgenomen, van nu af aan, tot dank voor Gods goedheid, jegens alle armen en verlatenen vrijgevig te zijn, en jij zult mij daarbij ondersteunen, niet waar, lieve? Niet om voor de wereld te boek te staan als „menschenvrienden", maar uit liefde tot armen en uit liefde en dankbaarheid jegens God."

„Ja, zoo zij het," sprak de jonge vrouw, „en daarbij wil ik nog mijn eigen verdere plannen in stille insluiten."

(*Wordt vervolgd.*)

aartsbisschop te worden gezegend. Zijne hielen worden aangeraakt met sporen, genomen van het altaar, en hij ontvangt het zwaard der gerechtigheid. Vervolgens ontvangt de deken van den „beheerder der kleeding" de „armilla" (armband) en den rijksmantel van goudlaken. „het gewaadder gerechtigheid", en bekleedt Z. M. daarmede, waarbij de „Lord Great Chamberlain" de gespen vastmaakt. Dan zet zich de Koning, de deken brengt den Rijksappel en het kruis van het altaar en onder een gebed worden hem die door den aartsbisschop ter hand gesteld, waarna ze door den deken weer op 't altaar worden geplaatst. Van den „beheerder van 't Juweelenhuis" ontvangt de aartsbisschop 's Konings „waardigheidsring", dien hij biddende om Z. M.'s linkerpink schuift. Een ander waardigheidsbekleeder biedt een handschoen aan en nadat die is aangetrokken neemt de Koning den schepter met kruis, teeken zijner macht, in de rechterhand en den schepter met de duif „staf van billijkheid en genade", in zijne linker.

Nu wordt de kroon, vooraf op het altaar gelegd, door den aartsbisschop den Koning op het hoofd gezet, de aanwezigen juichen: „God behoede den Koning!" trompetten schallen, de pairs en hunne gemalinnen zetten hunne eigen kronen op en de groote kanonnen van den Tower donderen.

Nadat Z. M. een Bijbel is aangeboden, de zegen is uitgesproken en het Te Deum gezongen, wordt de Koning door de aartsbisschoppen, bisschoppen en pairs op den troon geheven, waarna de pairs hem huldigen.

Terwijl nu de Koning op den troon zit, wordt zijne gemalin gekroond. Daartoe treedt zij, door twee bisschoppen geleid; naar de trappen van het altaar en knielt er neder, terwijl de aartsbisschop van York een gebed spreekt. Daarop staat H. M. op en begeeft zich naar de plek der zalving. Hier knielt zij wederom neder en vier edelvrouwen, door den kousebandkoning opgeroepen, houden een kleed van goudlaken boven haar terwijl de aartsbisschop haar olie op het hoofd giet. Vervolgens doet hij haar een ring aan den rechter ringvinger.

Ten slotte wordt het avondmaal gehouden, waarbij de Koning een altaarkleed en een baar goud van een pond gewicht, de Koningin een dergelijk kleed en een „markgewicht" goud schenkt. De plechtigheid eindigt met het gezang: „Eere zij God in de hoogste hemelen. Vrede op aarde enz.

De meest uitgebreide voorzorgen zijn door de overheid genomen; zij die tribunes bouwen, moeten aan strenge voorschriften voldoen, die zoowel het gemak de bezoekers als de openbare veiligheid ten doel hebben. Toch is het gevaar niet te voorzien wanneer op een punt langs die mijlenlange tribunegalerij een brand mocht uitbreken of de voorschriften onvoldoende mochten blijken. De politie heeft alle schikkingen getroffen en het feit, dat tijdens Koningin Victoria's jubilée in 1897 alles zoo voorbeeldig ordelijk toeging levert er waarborg voor, dat men ook ditmaal succes zal hebben.

De oude Westminster Abdy is sedert April voor het publiek gesloten en overgeleverd aan den aannemer, die haar voor het Kroningsfeest moet inrichten en zoo zorgvuldig wordt zij tegen nieuwsgierigen bewaakt, dat alle werklieden persoonlijk bij de een of andere der tijdelijke autoriteiten moet bekend zijn om toegelaten te worden. Gedrukte of geschreven toegangskaarten worden te gevaarlijk geacht. Voor zoover tot nog toe kan worden nagegaan, zal alles daar op tijd gereed zijn en plaatsen zijn verschaft voor ettelijke duizenden meer dan gewoonlijk.

Alle plaatsen op de stoombooten van New-York, Philadelphia en Boston zijn, met het oog op Koning Edward's kroning, reeds besproken. Velen zullen over Canada of als tusschendeks-passagiers moeten gaan. Men rekent dat tegen den kroningstijd meer dan honderdduizend Amerikanen te Londen zullen zijn.

— De Paus en de kroning van Eduard VII. De moeilijkheden, die het Vaniet kunnen bijwonen. De buitengewone missie zal bestaan uit den president der Kerkelijke academie te Rome, mons. Merry del Val, als hoofd; voorts uit den secretaris der nuntiatuur te Parijs, mons. Montagnini, en den pauselijken gardenoble, prins Lelio Orsini, zoon van pauselijken ticaan meende, dat verbonden waren aan de zending van een buitengewoon gezantschap naar Londen ter gelegenheid der kroningsfeesten, schijnen opgelost. Het hoofdbezwaar, dat bestond in 's Konings eed bij zijn kroning, is denkbeeldig gebleken, want deze eed behelst niet de voor de katholieken aanstootelijke zinsnede die in den eed bij de troonbestijging voorkomt, waarover het vorig jaar weer zooveel is geschreven. De kroningsplechtigheid zelve zal het buitengewone gezantschap wegens haar streng kerkelijk, kettersch karakter troonassistent, prins Orsini. De missie zal een geschenk en een brief van paus Leo aan den Koning van Engeland overbrengen.

Denemarken. — „Politiken" verneemt, dat de Amerikaansche minister van buitenlandsche zaken, Hay, den gezant te Kopenhagen heeft opgedragen, aan de Deensche regeering voor te stellen, het tijdvak binnen hetwelk het verdrag tot overname der Deensche Antillen bekrachtigd moet worden, te verlengen tot 24 Juli 1903.

De minister van buitenl. zaken, Deuntzer, heeft reeds dit voorstel voorgelegd aan den Koning, die er zijn toestemming aangegeven heeft.

Cuba. — De republiek van Cuba is een feit geworden. De president Palma plaatste zijn handteekening voor het eerst onder een regeeringsakte en de Amerikaansche gouverneur Wood haalde persoonlijk de Amerikaansche vlag neer, salueerde haar en heesch dan als een daad van Vereenigde Staten, met generaal Gomez de Cubaansche vlag. Onmiddellijk hierna scheepten gouverneur Wood met zijn staf en de Amerikaansche troepen zich in, en verlieten de Amerikaansche schepen gelijktijdig de haven. Te Santiago droeg generaal Whiteside het gezag over aan zijn Cubaanschen opvolger en scheepte zich met de Amerikaansche cavalerie in.

Cuba is dus thans vrij en onafhankelijk.

De bladen brengen eenige nadere bijzonderheden omtrent de inwijding der onafhankelijkheid van Cuba:

Havanna was ter eere van dezen dag kwistig versierd, evenzoo de schepen ter reede. In den vroegen ochtend was het heerlijk koel weer, maar later op den dag werd het zeer warm. Op straat verdrong zich al vroeg een dichte menigte. In den vorigen avond was in he tcentrale park, op het voetstuk van koningin Isabella's standbeeld een vrijheidsbeeld geplaatst.

De plechtige overdracht van het bewind had plaats in de audientiezaal van het paleis, dat vroeger den Spaanschen kapiteingeneraal en later den Amerikaanschen militairen gouverneur tot hoofdkwatier, gediend heeft. Behalve de Amerikaansche officieren waren daar bijeengekomen: president Palma, de leden van het Cubaansche kabinet en van het congres, rechters in het hooggerechtshof, de gouverneur der provinciën, allen pas benoemd of gekozen; voorts de officieren der ter reede liggende vreemde schepen, en verscheiden aanzienlijke Cubanen en Amerikanen. De Spaansche wapenschilden waren nog niet uit de zaal verwijderd, welke overigens te klein was om veel publiek te bevatten, zoodat het volk, dat zelfs de daken bezetten, zich moest vergenoegen met te zien hoe de vlaggen verwisseld werden.

De plechtigheid zelf was zeer eenvoudig. Na een vormelijke begroeting las generaal Wood het staatsstuk voor, op het Amerikaansche ministerie van oorlog opgesteld, waarbij het bewind werd overgedragen op de nieuwe regeering, en aan deze de verplichting opgelegd werd, dadelijk de grondwet met het aanhangsel af te kondigen, en zich te verbinden alles na te komen wat de Unie ten aanzien van Cuba op zich genomen heeft bij den vrede van Parijs. Palma zette daarop voor het eerst zijn handteekening in zijn hoedanigheid van president der Cubaansche republiek, onder een staatsstuk.

Na de uitwisseling van gelukwenschen gaf generaal Wood bevel om de Amerikaansche vlag in te halen, en de Cubaansche in haar plaats te hijschen. Op het oogenblik dat de sterren en strepen zakten boven het paleis, verdwenen ze ook boven de forten, en de heerschappij der Vereenigde Staten over Cuba had opgehouden. Toen de Cubaansche driekleur oprees, weerklonk overal een daverend gejuich. Een afdeeling Amerikaansche troepen en het geschut van de forten gaven saluutschoten, de muziekkorpsen begonnen te spelen, en de vreemde oorlogsschepen ter reede heschen onder het gedonder van hun eigen geschut de Cubaansche vlag. Dadelijk reed de Amerikaansche ruiterij naar de kade, gevolgd door generaal Wood met zijn stafofficieren, die hartelijk afscheid genomen hadden van de Cubaansche autoriteiten. Hij scheepte zich in op den kruiser Brooklyn.

's Middags werd in allen kerken op het eiland ter eere van de inwijding der republiek een plechtige hoogmis gelezen, en om vier uur in de hoofdkerk van Havana een „Te Deum." Terzelfder tijd werd de grondwet geproclameerd 's Avonds was de geheele stad feestelijk verlicht; op een paar forten werden vreugdevuren ontstoken.

TIJDTAFEL

van de stoomschepen der "Red D Line" tusschen

NEW-YORK,

PUERTO RICO, VENEZUELA en CURAÇAO.

1902.	Zulia	Caracas	Marcb.	Philad.	Zulia	Caracas
Vertrekt van NEW-YORK	Mei 24	Mei 31	Juni 7	Juni 14	Juni 21	Juni 28
Komt aan te SAN JUAN		Juni 5		19		Juli 3
Vertrekt van „		6		20		4
Doet CURAÇAO aan		8		22		6
Komt aan te LA GUAIRA	31	9	14	23	28	7
Vertrekt van „	Juni 1	11	15	25	29	9
Komt aan te PTO. CABELLO		12		26		10
Vertrekt van „		13		27		11
Komt aan te CURAÇAO	2	14	15	28	30	12
Vertrekt van „	9	15	22	29	Juli 7	13
Doet LA GUAIRA aan		16		30		14
„ PONCE „	11		24		9	
„ SAN JUAN „		18		2		16
Komt aan te NEW-YORK	17	23	30	7	10	21

Dienst tusschen Curaçao en Maracaibo.

	Zulia	Merida	Marcb.	Merida	Zulia	Merida
Vertrekt van CURAÇAO	Juni 2	Juni 9	Juni 16	Juni 23	Juni 30	Juli 7
Komt aan te MARACAIBO	3	10	17	24	Juli 1	8
Vertrekt van „	7	13	21	27	5	11
Komt aan te CURAÇAO	8	14	22	28	6	12